

Merja Jalo
Marvi Jalo

JESSE²⁰

pääsiäiskoira

WSOY

Merja ja Marvi Jalo

JESSE

pääsiäiskoira

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
Helsinki

© Merja ja Marvi Jalo ja WSOY 2014

ISBN 978-951-0-40103-3

Painettu EU:ssa

Torin kulmalla

Kevät oli selvästi saapunut Turkuun, vaikka oli vasta maaliskuun puoliväli. Lumet sulivat kaduilta kovaa kyytiä, ja lounaasta henkäili kevyt tuulenviri, joka sai pölyn nousemaan ilmaan Aurakadun vilkkaassa liikenteessä.

Jenna Syvälahti kiristi otettaan kultaisennoutajansa taluttimesta, kun hän saapui Aurakadun ja Eerikinkadun risteykseen.

– Ei vielä, Jesse. Odotetaan vihreitä.

Jenna pidätti hengitystään, sillä ohiajavat autot nostattivat katupölyä ilmaan. Kamalaa, kun ei tahtonut saada vedetyksi henkeä. Jessekin aivaste li vähän väliä. Missä kaupungin puhtaanapitolaitos oikein kuppasi?

– No nyt, Jesse.

Koira lähti ripeästi liikkeelle, kun Jenna nykäisi hiukan taluttimesta. Hän tähyili eteenpäin kohti Hansa-korttelia.

Jennan paras ystävä Hannele Sulander oli lähettänyt äsken tekstarin Hesburgerista ja kaska-
nyt hänen tulla kiireimmän kaupalla torin laidalle Ruotsalaisen teatterin eteen. Hanskilla oli hänelle mahtavia uutisia.

Mitä mahtoi olla tekeillä? Ainakin piti suunnitella tulevaa palmusunnuntaita, jolloin tytöillä oli aikomuksena lähteä virpomaan ja nameja keräämään. Jennan mielestä he olivat jo vähän liian vanhoja sellaiseen, mutta Hannele vaatimalla vaati, että mentäisiin virpomaan ainakin tuttuja Kaskenlinnan taloyhtiössä, jossa tytöt asuivat vierkkäisissä rapuissa.

No, tuolla Hanski nyt oli. Jenna erotti hänet heti teatterin portailla.

Jennan yllätykseksi Hanski ei kuitenkaan ollut yksin. Hänen vieressään seisova, kiihtyneesti pajattava tyttö taisi olla... Voi ei, se oli Hanskin vuotta vanhempi isosisko, Viivi! Yhtä kova koiranvihaaja kuin Syvälahtien seinänaapuri Meeri Kalske.

– Jenna!

Hannele heilutti kättään huomatessaan Jennan ja loikkasi kolme porrasta alas jalkakäytävälle. Viivi tuli perässä happaman oloisena.

Jesse aloitti kiivaan hyörinnän Hannelen jaloissa ja pyrki nuolemaan hänen käsiään. Se inisi ja vingahteli iloissaan. Häntä heilui innokkaasti puolelta toiselle.

– No terve, Jessuli. Mistäs mä arvasin, että tällainen iso kultamurunen tulee tänne Jennan mukana? Hannele leperteli kyykkysillään koiran vierellä ja antoi sen nuolla naamaansa. – Joo joo, kiva tavata suakin, Jesse.

– Moi Viivi, Jenna nyökkäsi Hannelen äreänä mulkoilevalle siskolle, joka tuijotti heitä syyttävästi.

Jenna pani merkille, ettei Jesse pyrkinyt lainkaan tervehtimään Viiviä. Se vain vilkaisi häntä kulmaina alta, ja hännänheilutus lakkasi.

– Me lähdettiin Jessen kanssa heti tulemaan, kun saatiin sun viesti, Jenna sanoi uteliaana. – Mikä se mahtava asia on, Hanski?

– Kävi mielettömän hyvä mäihä, Hannele alkoi hehkuttaa ja ponkaisi saman tien jaloilleen.

– Meidän porukat on lähdössä pääsiäisenä sukuloimaan Saarijärvelle, voitko kuvitella!

– Niin, ja sun on pakko lähteä niiden mukana, Viivi vaati kiukkuisena. – Minä ja Karoliina jäädään kotimiehiksi, ettäs sen tiedät. Sua ei kaivata kotona pääsiäislomalla.

Kalskeen Karoliina oli Viivin paras ystävä. Tytöt kävivät viikoittain yhdessä ratsastamassa Petreliuksen ratsutallilla Raisiossa ja viettivät muutenkin paljon aikaa hevosasioista pälättämällä.

Hannele vilkaisi tymppiintyneenä siskoaan.

– Et sinä sitä määrää. Mä en halua Annikki-tädin luokse, ja syynkin sä tiedät, hän tokaisi.

– Mä haluan jäädä pääsiäislomalla kotiin hoitamaan koiria Jennan kanssa. Mikset itse lähde Saarijärvelle ja ota Karoliinaa mukaan kaveriksi?

– Siksen, Viivi tiuskaisi. – Meillä on omat suunnitelmat Karoliinan kanssa, ja sinä et mahdu niihin. Menkää te mieluummin Jennan kanssa Annikki-tädin valituksia kuuntelemaan. Eihän se koskaan puhu muusta kuin reumatismistaan ja muista kolotuksistaan.

Hannele huokasi toivottomana.

– Ei me voida lähteä mihinkään. Mun ja Jen-

nan täytyy tienata rahaa koiria hoitamalla, että saadaan euroja kasaan ensi kesän Englannin-matkaa varten. Me ollaan varmoja, että Munkkirinnet pyytää meitä hoitamaan Murua pääsiäislomalla. Oiva maksaa aina Murun hoidosta tosi avokätisesti. Hyvässä lykyssä me tienataan Jennan kanssa parissa päivässä viiskytää eukkaa.

– Älä leuhki!

Jenna vilkaisi sivusilmällä Hannelea. Ei hän suinkaan levennellyt, vaan jukuripäisen Murun omistajat Elsa ja Oiva Munkkirinne todella tapasivat maksaa koiranhoidosta enemmän kuin moni muu.

Tyttöillä oli vakituisina hoidokkeinaan kaksi muutakin koira, Hannelen yläkerrassa asuvan televisiotoimittaja Regina Tallbergin maltankoiria Cici-Charlotta ja Elsan siskonmiehen sekarotuisen Nasse-setä. Ehkä he pääsisivät ulkoiluttamaan maksua vastaan myös koulukaverinsa Eetun villakoiraa Waterloota, kun Rantasen perhe lähtisi taas joskus Ruotsiin serkkuja tapaamaan.

– Ettekö te joutuneet riitoihin sen Elsan kanssa pari viikkoa sitten? Viivi kysyi pisteliäästi. – Ei kai se teille enää anna piskiään hoidettavaksi?

Jenna nielaisi. Se oli totta. Elsa ei ollut soittanut kertaakaan, ei hänelle eikä Hannelelle. Oliko Elsa suuttunut Turun kauppatorilla pidetystä mielenosoituksesta, jossa tytöt olivat tukeneet Nassesta ja sen omistajaa Väinö Rutasalaa?

Elsa oli tunnetusti pitkävihainen. Hän ei voinut sietää Väinöä ja vielä vähemmän tämän kirppuista koiraa Nassea. Tytöt olivat osallistuneet mielenosoitukseen puolustaakseen Nassen oikeuksia päästä koirakylpylään kuten muutkin koirat.

Jenna ja Hannele olivat odottaneet Elsan puhe-
linsoittoa joka ikinen päivä, mutta sellaista ei vain kuulunut. Hannele suunnitteli jo soittavansa itse Elsalle kysyäkseen, tarvitsiko Muru hoitoa pääsiäisloman aikana, mutta Jenna oli saanut hänet toisiin ajatuksiin. Jennaa hirvitti Elsan räjähtelevä luonne.

Valtataistelu Viivin ja Hannelen välillä ei tuntunut loppuvan. Sisarukset tuijottivat toisiaan kiukkuisina kuin ärisevät koirat.

– Kyllä Elsa on jo leppynyt meille, Hannele vähätteli itsevarmaa teeskennellen, vaikka näyttikin Jennan mielestä hieman huolestuneelta.

Mikä ihmeen hinku Viivillä oli jäädä kaupunkiin? Nyt kun Hannelen perhe matkustaisi Saa-

rijärvelle, olisi ollut tosi kiva mennä yökylään Sulandereille koko pääsiäisloman ajaksi. Vain he, Jenna ja Hannele, kahdestaan. Jos he saisivat virpomisesta palkaksi paljon suklaata ja muuta namia ja tienaisivat vielä rahaa koirien hoitamisesta, pääsiäisloma ei voisi paremmin sujua.

– Kuuntele nyt, Hanski, ennen kuin mä suutun, Viivi aloitti uudelleen ja astui jämerän askeleen lähemmäs itsepäistä pikkusisko. – Asia on nyt sillä tavalla...

Hannele ei enää kuunnellut. Hänen katseensa oli suuntautunut Aurakadulle siskon selän taakse, ja hän valahti äkkiä huolestuneen näköiseksi. Heitä lähestyi pyylevä nainen taluttimessaan pieni sylikoira.

Voi ei, sieltä tuli Munkkirinteen Elsa!

Uudet dogsitterit

Elsa seisahtui tyttöjen eteen suu mutrussa. Ilmeestä näki, ettei hän suinkaan ollut unohtanut Jennan ja Hannelen osallistumista mielenosoitukseen väärän asian puolesta.

– Kas vain, hän sanoi sellaisella äänellä kuin olisi halunnut keihästää tytöt niille jalansijoilleen. – Jenna ja Hannele. Tekin olette täällä. Oli pa hyvä, että tapasimme. Olen jo pari viikkoa halunnut sanoa teille, että saatte potkut. Niin juuri, potkut Murun hoitajan tehtävistä. Minä en tarvitse enää teidän palveluksianne, vaan aion hankkia itselleni uudet dogsitterit Murua hoitamaan. Sellaiset, jotka ymmärtävät olla lojaaleja omalle työnantajalleen.

Hihnassa seisova, läähättävä Muru alkoi Elsan mielestä osoittaa liian suurta kiinnostusta Jesseä kohtaan, joten hän kumartui ähkien sieppaamaan pikkukoiran käsivarrelleen.

– Muru on asiasta samaa mieltä kuin minä, hän sanoa paukautti kulmat tuikeissa rypyissä koiransa pään yli. – Eikö niin, kultti? Murukaan ei halua olla enää missään tekemisissä tuollaisten väärämielisten hoitajien kanssa.

Viivin kasvoilla häivähti omahyväinen ilme. Vai sai koiranhoitotaidoillaan alituiseen rehvas-televa pikkusisko loparit rikkaalta rouvalta? Nyt oli tartuttava tilaisuuteen ja heti. Viivi ja Karoliina tarvitsivat myös rahaa, etenkin nyt, kun heillä oli suunnitteilla huippuidea pääsiäisen pyhiksi. Kunhan hän vain saisi pikkusiskon hädetyksi pois kotoa, perheen mukana Saarijärvelle...

Viivi ryhdistäytyi, veti kasvoilleen leveän hymyn ja katsoi Elsaa suoraan silmiin.

– Jos rouva Munkkirinne tarvitsee uusia dog-sittereitä, niin minä ja mun paras ystävä Karoliina voimme kyllä alkaa siihen hommaan, hän sanoi reippaasti. – Mä olen Hannelen sisko Viivi ja paljon taitavampi koiraihminen kuin hän tai Jenna.

Karoliinallakin on paljon kokemusta koirista ja niiden hoitamisesta. Me on kuultu Hanskilta ja Jennalta, että tää teidän koira on aivan ihana otus ja ni–ii–in hyvin opetettu.

Elsan katse siirtyi Viiviin. Kas vain, tässä oli selvästikin Hannelen isosisko. Tyttö vaikutti huomattavasti vanhemmalta kuin Hannele ja oli sitä myöten tietenkin pätevämpi koiranhoitaja kuin pikkusiskonsa. Tomeraltakin Viivi näytti. Ehkä hän oli myös ottanut opikseen sisarensa sietämättömistä töppäilyistä ja niiden kohtalokkaista seurauksista.

– Mä niin rakastan koiria, Viivi valehteli silmää räpäyttämättä. – Tämäkö olisi se hoitokoira? Muruko sen nimi oli? Voi miten suloinen! Ja noin hieno mantteli! Taitaa olla suoraan Pariisista?

Elsan ilme kirkastui.

– Kyllä, olen ostanut tämän koirantakin nimenomaan Ranskasta. Huomaan, että sinä oletkin aikamoinen koira-asiantuntija.

Viivi nyökkäsi.

– Joo, kyllä mä oikeastaan olen, ja niin on Karoliinakin. Me voitais aloittaa työt vaikka saman tien, jos rouva niin haluaa. Ja se on sitten

aivan selvää, että me ollaan ahkeria ja vastuuntuntoisia dogsittereitä.

Tyttö kiinnosti Elsaa. Juuri sellaiset dogsitterit hän halusi Jennan ja Hannelen tilalle, ahkerat ja vastuuntuntoiset. Työnantajalleen lojaalit. Ja tietenkin sellaiset, jotka ymmärsivät koirien muotiasioita.

Viivi leperteli yhä Murulle, ihaili sen strassikaulapantaa ja hienoja nahkavaljaita. Kyllä hän osaisi koiran hoitaa paremmin kuin hyvin. Nyt piti vielä kehua piskin luonnetta ja karvan kiiltävyyttä, niin rahahanat aukeaisivat hänelle ja Karoliinalle. Minkähän rotuinen tämä rakki mahtoi olla?

– Muru näyttää olevan hyvin muotitietoinen koira, hän sanoi välittämättä sisarensa pistävästä tuijotuksesta ja Jennan auki lokahtaneesta suusta. – Tämä manttelin väri on aivan ihana. Kaiken lisäksi sävy sävyyn rouvan oman takin kanssa.

Elsan ryhti parani.

– Tosi tyylikäs! Viivi jatkoi kehumista. – Muru taitaa olla kaupungin muodikkain koira.

– Niin se todella onkin, Elsa nyökkäsi tyytyväisenä ja ajatteli, että tyttö oli poikkeuksellisen tarkkanäköinen noin nuoreksi ihmiseksi. – Itse

asiassa minä kyllä tarvitsisin dogsittereitä jo tällä viikolla. Olemme mieheni kanssa matkustamassa Valamon luostariin pääsiäisviikoksi ja... Niin, sinä siis voisit ruveta ystäväsi kanssa hoitamaan Murua vaikka heti? Voitko ottaa Murun viikoksi hoitoon luoksesi? Emme halua raahata koiraparkaa Valamoon saakka. Se stressaantuu matkustamisesta niin kovin herkästi. Maksamme tietysti kaikesta vaivannäöstä kunnan korvaukset.

Viivin hymy muuttui entistä maireammaksi.

– Paljonko? hän kysyi suorasukaiseen tyyliinsä.

– Minä maksan... Niin, maksan ainakin viisi euroa enemmän kuin näille... näille entisille niin sanotuille dogsittereilleni, Elsa lupasi ja loi vihaisen katseen sivulleen tyttöihin päin. – Laadukkaammasta työstä maksetaan parempi palkka. Niin se on.

Hannele ja Jenna vilkaisivat salavihkaa toisiaan. Ei voinut olla totta. Saivatko Viivi ja Karoliina parempaa palkkaa kuin he, vaikka eivät tieneet koirista yhtään mitään? Hannelen leuka kiristyi. Että sisko kehtasikin seistä tuossa valehtelemassa niin että korvat heiluivat! Tästä ei hyvä seuraisi.

Elsa huomasi tyttöjen kiukun ja näytti tyyty-

väiseltä. Näkivätpä petturit nyt, että hän oli avokätinen ja hyväsydäminen niille, jotka kohtelivat häntä ja hänen koiraansa heidän arvonsa mukaisella tavalla.

– Sinä ja ystäväsi Karoliina voitte tulla tutustumaan Muruun huomenna koulun jälkeen, hän lupasi Viiville ja laski Murun uudelleen jalkakäytävälle. – Annatko puhelinnumerosi, niin minä soitan sinulle asiasta tarkemmin iltapäivällä? Mene taidegalleriaan, enkä tiedä vielä tarkasti, koska palaan takaisin kotiin. Huomenna sitten syömmme hieman paakelseja ja keskustelemme Murun terveydenhoitoon liittyvistä ongelmista. Minusta tuntuu, että Murulle on taas tulossa ihottuma. Ja se johtuu koiran huonosta hoidosta, sanon minä.

Elsa katsoi taas sanojensa päätteeksi ankarasti Jennaa ja Hannelea.

Tytöt eivät uskaltaneet sanoa mitään. He kuuntelivat korvat luimussa, miten Viivi sirkutti koiranhoitotaidoistaan ja siitä, miten mielellään hän ja Karoliina auttaisivat Elsaa kaikin mahdollisin tavoin.

Kun Elsa viimein lähti torille ostamaan pääsiäisnarsisseja, Viivi alkoi hihkua ja hyppiä

innosta.

– Ihanaa, ihanaa, ihanaa! Me tienataan pääsiäisenä huippuhinta tuon pikkupiskin hoidosta!

Viivi näytti kieltään pikkusiskolle.

– Kuka tässä nyt on Munkkirinteiden dogsitteri, häh? hän ilkkui.

– Kuinka sä voit toimia noin törkeästi? Hannele puuskahti tulipunaisena kasvoiltaan. – Kuinka sä voit valehdella toiselle tuolla lailla päin naamaa? Ethän sä tiedä koirien hoidosta mitään, eikä tiedä Karoliinakaan. Tehän inhoatte koiria!

– Rahan päälle me kyllä ymmärretään, Viivi sanoi tyytyväisenä. – Tästä lähtien me, ettekä te, käydään taluttelemassa Murua joka ikinen päivä ja kuitataan siitä isot rahat, häh häh hää!

Pääsiäisvalmisteluja

Sulanderien keittiön pöydälle oli levitetty Tiimarin mainoslehti, jota Jenna ja Hannele selasivat ahkerasti. Palmusunnuntai koittaisi jo parin päivän päästä, joten heidän piti hankkia riittävästi askartelutavaraa virpomista varten. Värikkäitä höyheniä, strasseja, koristenauhoja, liimaa... Koulussa oli ollut niin paljon kokeita viime viikkoina, etteivät he olleet ennättäneet ryhtyä toimeen aikaisemmin.

Jenna rakasti askartelemista. Hänellä oli jo rai-ruohoa kasvamassa leveässä vadissa olohuoneen ikkunalla, ja siihen hän aikoi laittaa keltaisesta villalangasta värkkäämiään tipuja. Hiihtoloma-reissulla saatu, itse maalattu strutsinmuna komeili huoneen pöydällä punaisessa lasimaljassa.

– Huomenna meidän pitää hakea pajunoksia, Hannele sanoi. – Ettei jäädä ilman karkkeja.

– Tiedätkö, mistä pajuja löytyy?

– Jokirannasta, ylioppilaskylän luota. Tai vielä enemmän pajuja kasvaa Katariinanlaaksossa. Mennäänkin sinne.

Jessestä tehtäisiin pääsiäiskoira. Sen selkään kiinnitettäisiin Hannelen veljeltä Rasmukselta lainattu inkkarien nuolikotelo, johon olisi hyvä lykätä heidän virpomisvitsansa. Oikeastaan Jesse voisi kantaa suussaan myös pientä koria, johon namit tiputettaisiin. Tytöt voisivat harjoituttaa koiraakin jo etukäteen, jotta kaikki sujuisi sunnuntaina hyvin.

Jesse työnsi päänsä Jennan syliin. Se näytti olevan valmis yhteistoimintaan.

– Hieno juttu, Jessuli, Jenna sanoi ja silitti koiran päätä. – Mä olen varma, että jopa kaikkien aikojen kitupiikki tuosta meidän seinän takaa antaa koriin jotakin, kun näkee sinut. Mitä sanot, laitettaisko sulle pääsiäispupun korvat? Sitten sä olisit aivan suloinen ja vastustamaton.

Jenna halasi koiraansa, mutta Hannele tuhahti.

– Saa nähdä, antaako Meeri mitään. Se inhoaa koiria.

– Antaa se, kun me kerran virvotaan.

Jenna otti paremman asennon tuolilla ja heilutti kättään kuin siinä olisi ollut vitsa.

– Virvon varvon vitsasella, tuoreeks terveeks, tulevaks vuodeks, isännälle pitkää ikää, emännälle leveää perää.

– Mitä? Sanoitko leveää perää? Hannele alkoi kikattaa hysteerisesti. – Sä et voi olla tosissasi, Jenna. Meerihän heittää meidät ovesta ulos. Sen perä on ihan oikeasti kuin seitsemän leivän uuni.

– Pakkohan meidän on virpoa täällä Kaskenlinnassa. Ei me Rettiginrinteeseen voida mennä. Se on kyllä sääli, sillä Elsa on aina ollut antelias.

– Mitä jos Viivi ja Karoliina menee nyt meidän entiselle apajalle Rettiginrinteeseen?

Ajatus oli masentava.

Sitten tytöt vaikenivat, sillä Sulanderien ulko-ovi kävi, ja eteiseen ilmestyivät Viivi ja Karoliina. Heidän mukanaan tuli häntäänsä viuhtova Muru, joka änkesi riemuissaan tervehtimään Jesseä ja tyttöjä.

– Mitä ihmettä, kuinka Muru on meillä? Hannele huudahti.

Viivi vilkaisi häntä vahingoniloisena.

– Muru tulee nyt meille asumaan, hän kertoi.
– Elsa lähtee ukkonsa kanssa Valamoon, ja me saadaan hoitaa Murua sillä aikaa kotona. Elsa on oikein tyytyväinen meidän toimintaan. Eikö olekin ihanaa?

Jenna ja Hannele katsoivat toisiinsa.

– Antoiko Elsa ihan totta Murun teidän hoitoonne koko viikoksi? Jenna ihmetteli.

– Mitä siitäkin tulee, kun te kaksi taitamatonta rupeatte koiraa hoitamaan? Hannele sanoi pahaenteisellä äänellä. – Ette te taatusti suostu edes putsamaan Murun jätöksiä kadulta.

– Yök, Karoliina nyrpisti nenäänsä. – Sitä varthenhan on talkkarit. Me vain talutellaan pikkukul-
taa vähän kadulla hienoissa vaatteissa. Elsa lupasi meille kassillisen Murun tamineita, että voidaan pukea se joka päivä erilaiseen asuun. Siitä tulee tosi kivaa. Me ei olla nähty kadulla vielä yhtään niin muodikasta koiraa kuin Muru.

Jenna pudisti päätään. Hän piilotti kasvonsa Tiimarin mainoslehden taakse, jotta ilme ei paljastaisi, mitä hän oikeasti ajatteli.

Hannele hyppäsi jaloilleen.

– Me lähdetään nyt Tiimariin Jennan kanssa,

Huippu-
suosittu
JESSE-
sarja
jatkuu!

Vauhdikas ja hyväntuulinen **Jesse**-sarja viihdyttää koirafaneja

Hannele ei suostu lähtemään vanhempiansa mukana pääsiäislomalle, vaikka isosisko Viivi painostaa häntä kovasti. Hanskin suunnitelmissa on mennä virpomaan

Jennan ja tämän kultaisenoutajan Jessen kanssa
Kaskenlinnan asukkaita. Jessestä tehdään

pääsiäiskoira. Mutta mitä ihmettä Viivillä
ja Karoliinalla on tekeillä, kun he
haluavat väen vängällä jäädä kahdestaan
kaupunkiin pääsiäispyhien ajaksi?

Jenna ja Hannele olettavat saavansa
tiibetinspanieli Murun hoiviinsa koko
viikon ajaksi, mutta kauhistukseks
he saavatkin potkut dogsitterin
hommista. Ja kenet Elsa palkkaa
heidän tilalleen? Ei voi olla totta!

ISBN 978-951-0-40103-3
N84.2

